

Ей майчино село далечъ се съзира;
Навлѣзоха тѣ въвъ лозята;
Озърна се плаха и пакъ се тогава
Обърна Петкана къмъ брата:

«Мина́ виноберма и всички лозя сж
Обрани и вече прибрани,
А нашитѣ, братко, какво още чакатъ?
Виждъ, ронятъ ги чернитѣ врани!»

— «Лозята ги дадохме ние пролѣтесъ
На йсполъ, че много ни бѣха;
Неволя слѣтѣ исполці другоселци —
Лозята небрани остаха!»

Ей близо дойдоха до самото село;
Край село широки ливади.
И още по-плахо тогава се брату
Петкана изново обади:

«Вечъ късна е есенъ, косидба се мина,
Вѣй остриятъ вѣтъръ есенний,
Прибрани сж хорски ливади—защо ли
Салъ нащѣ стоятъ некосени?»

— «Пролѣтеска пойдоха въ Добруджа пуста
Вси братя по добра печала—
Прѣзъ лѣтото самъ не сколасахъ на врѣме,
Отъ грóзница зла, опуствала!»